

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Českých Budějovicích rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Jany Faktorové a soudců JUDr. Marie Rudolfové a Mgr. Tomáše Lisa v právní věci

žalobců:

- a) [redacted], narozená [redacted]
bytem [redacted]
b) **nezletilý** [redacted], narozen [redacted]
bytem tamtéž,
oba zastoupeni JUDr. Viktorem Pakem
advokátem se sídlem v Praze 2, Francouzská 28, 120 00 Praha 2,

proti
žalovanému:

[redacted], IČO: [redacted]
se sídlem [redacted]
zastoupený Mgr. Jakubem Uhrem
advokátem se sídlem v Praze 10, U Hranic 3221/16, 100 00 Praha 10

o zaplacení 4 074 200 Kč s příslušenstvím,

o odvolání žalobců proti rozsudku Okresního soudu v Písku ze dne 27.9.2019, č.j. 10 C 71/2017-184,

takto:

Rozsudek soudu prvního stupně se ve výrocích v odstavci III., IV., V., VI. a VII. **mění** takto:

Žalovaný je povinen zaplatit žalobkyni a) 200 000 Kč s úrokem z prodlení 8,05 % ročně od 24.4.2017 do zaplacení a žalovanému b) 200 000 Kč s úrokem z prodlení 8,05 % ročně od

Shodu s prvopisem potvrzuje Monika Hanušová.

24.4.2017 do zaplacení, to vše do tří dnů od právní moci rozsudku. Ohledně zamítavého výroku o zbývajícím nároku žalobkyně a) v částce 1 100 867 Kč s příslušenstvím a dalšího nároku žalobce b) v částce 900 000 Kč s příslušenstvím se rozsudek soudu prvního stupně **potvrzuje**.

Žalovaný je povinen zaplatit žalobkyni a) na náhradě nákladů před soudy obou stupňů 202 847 Kč do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám JUDr. Viktora Paka, advokáta v Praze 2.

Žalovaný je povinen zaplatit žalobci b) a náhradě nákladů řízení před soudy obou stupňů 210 901 Kč ve lhůtě tří dnů od právní moci rozsudku k rukám JUDr. Viktora Paka, advokáta v Praze 2.

Žalovaný je povinen zaplatit České republice na účet Okresního soudu v Písku soudní poplatek z návrhu na zahájení řízení 20 733 Kč do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Žalovaný je povinen zaplatit České republice na účet Okresního soudu v Písku na nákladech státu – znalečném 1 300 Kč do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

1. Odvoláním napadeným rozsudkem okresní soud žalovanému uložil povinnost zaplatit žalobkyni a) částku 773 333 Kč s příslušenstvím v odstavci I. uvedeném a žalobci b) částku 900 000 Kč s úrokem z prodlení v odstavci II. uvedeném, vše ve lhůtě tří dnů od právní moci rozsudku. Žaloba, již se žalobkyně domáhala zaplacení další částky 1 300 867 Kč s příslušenstvím a žalobce b) zaplacení další částky 1 100 000 Kč s příslušenstvím byla soudem prvního stupně zamítnuta. Žalovanému byla uložena povinnost zaplatit žalobkyni a) na nákladech řízení 152 742 Kč do tří dnů od právní moci rozsudku a žalobci b) na nákladech řízení 158 782 Kč do tří dnů od právní moci rozsudku k rukám jejich právního zástupce. Žalovanému pak byla uložena povinnost zaplatit České republice – Okresnímu soudu v Písku na soudním poplatku z návrhu na zahájení řízení 16 734 Kč ve lhůtě tří dnů od právní moci rozsudku a v téže lhůtě byla žalovanému uložena povinnost zaplatit České republice na účet Okresního soudu v Písku náklady zálohované státem na znalečném 1 300 Kč.
2. Žalobkyně a) se domáhala po žalovaném zaplacení částky 2 074 200 Kč s příslušenstvím a žalobcem b) částky 2 000 000 Kč s příslušenstvím s odůvodněním, že žalovaný jako praktický lékař poskytoval ambulantní péči [redacted], který byl druhem žalobkyně a) a otcem žalobce b). [redacted] navštívil žalovaného v ordinaci 17.9.2015 kolem 16.00 hodiny opocený a stěžující si na bolesti na hrudi. Žalovaný jej vyšetřil pouze částečně a namísto přivolání rychlé záchranné služby a převezení do nemocnice mu předal žádanku na kardiologické vyšetření s tím, že jeho potíže jsou spíše psychického rázu, a proto se má svěřit do péče psychiatra. Dne 20.9.2015 v 7.01 hod. [redacted] zemřel v důsledku akutního transmurálního infarktu spodní stěny v důsledku nesprávného postupu žalovaného. Zemřelý žil s žalobci ve společné domácnosti a poskytoval jim výživu. Smrt [redacted] byla pro žalobce obrovskou citovou ztrátou, přišla náhle, nebyli na ni připraveni. Zemřelý byl pro oba byl oporou ekonomickou, emociální a sociální. Ztráta životního partnera žalobkyně a) a otce žalobce b) je trvalá a nenahraditelná. Zemřelý se s žalobkyní a) se seznámil v roce 2005, od roku 2006, kdy se narodil žalobce b), spolu nepřetržitě sdíleli společnou domácnost. [redacted] byl zaměstnán jako traktorista – mechanizátor, žalobkyně byla v evidenci uchazečů o zaměstnání, v té době již bez nároku na podporu v nezaměstnanosti. Měsíční výdaje společné domácnosti činily cca 8 000 Kč, [redacted] hradil výživné 2 800 Kč na nezletilou dceru [redacted] podle rozsudku Okresního soudu v Písku z 3. 3. 2015, č. j. 1 P 193/2005-114. Žalobci byl po smrti otce přiznán sirotčí důchod ve výši 6 878 Kč. Žalobkyni a) jako žádné dávky důchodového zabezpečení přiznány nebyly. Žalobkyně se proto domáhala po žalovaném i náhrady nákladů na výživu, kterou jí [redacted] poskytoval, v celkové výši 74 200 Kč za období od 21. 9. 2015 až březen 2017 včetně valorizace za roky 2016 a 2017. Za náhradu za duševní útrapy žalobci požadovali každý částku 2 000 000 Kč. Originál zdravotní dokumentace předložený žalovaným vykazuje celou řadu známek dodatečných úprav a falšování. Pokud jde o výši náhrady

Shodu s prvopisem potvrzuje Monika Hanušová.

za duševní útrapy spojené s usmrcením osoby blízké, žalobci odkázali na judikaturu Ústavního soudu a Nejvyššího soudu ČR, kdy byly přiznány vyšší náhrady, než dvacetinásobek hrubé měsíční nominální mzdy, kterou považuje Nejvyšší soud ČR za základní částku. Zdůraznili, že postoj škůdce je jedním z podstatných kritérií, k němuž soud při stanovení výše odškodnění přihlíží. Zneužití kontroly nad zdravotní dokumentací k maskování skutečného stavu věci považuje judikatura za mimořádně zavrženíhodnou. Žalovaný nároky žalobců odmítl jako nedůvodné. Uvedl, že z jeho strany nedošlo k odbornému pochybení při poskytování zdravotní péče [redacted], odkázal na znalecký posudek MUDr. Martina Herolda zpracovaný pro účely trestního řízení. Uvedl, že EKG záznam ze 17. 9. 2015 nelze předložit, neboť při návštěvě ani při předchozí návštěvě 3. 9. 2015 nebylo EKG vyšetření prováděno. K originálu EKG záznamu s datem 17. 9. 2015 ve zdravotní dokumentaci pak uvedl, že EKG záznam je z 5. 8. 2015 a k přepsání data na originálu došlo omylem. Žalovaný odkázal na judikaturu Nejvyššího soudu ČR, zejména pokud jde o základní částku náhrady v případě ztráty nejbližších osob, kdy by mělo jít o dvacetinásobek průměrné hrubé měsíční nominální mzdy za rok předcházející smrti poškozeného. Ta činila v roce 2014 25 686 Kč a základní náhrada by tak činila 513 720 Kč. Žalovaný potvrdil, že s žalobci nekomunikoval, pojišťovna nic neplnila.

3. Po provedeném dokazování okresní soud dospěl ke skutkovému zjištění, že od roku 2005 žila žalobkyně a) s [redacted] ve společné domácnosti, v roce 2006 se jim narodil žalobce b). Žalobce jezdil s kamionem a od 1.6.2012 začal pracovat v zemědělství, aby mohl být více s rodinou. S žalobkyní a) plánovali další dítě a chtěli stavět dům. Žalobkyně a) prodělala 4 potraty, a proto se dohodli, že zůstane doma. Od 7.4.2015 byla v evidenci úřadu práce a pobírala podporu v nezaměstnanosti po dobu 5 měsíců. [redacted] měl zdravotní potíže, docházel k žalovanému jako ke svému praktickému lékaři. Ten mu 26.8.2015 vystavil pracovní neschopnost a provedl EKG, které vykazovalo ischemické změny. Žalovaným byla EKG křivka vyhodnocena nesprávně. Při poslední kontrole 17.9.2015 [redacted] přišel k žalovanému opoceny, unavený, stěžoval si na dušnost, stenokardie. Žalovaný mu vystavil poukaz na vyšetření u kardiologa s tím, že pracovní neschopnost bude předána na psychiatrii. Dne 20.9.2019 [redacted] v důsledku akutního transmurálního infarktu myokardu dolní stěny a srdeční zástavy zemřel.
4. Okresní soud posoudil žalobou uplatněný nárok podle § 2910, § 2959 a § 2966 odst. 1 a 2 o.z. a dospěl k závěru, že žaloba je co do základu důvodná. K listinnému důkazu, posudku znalce MUDr. Herolda z 6.1.2016, přibráného Policií ČR, soud nepřihlížel, neboť z něj vyplývá, že znalec neměl k dispozici veškerou zdravotní dokumentaci, uvedl, že vycházel pouze z kopie dokumentace a nelze tak určit, na základě jakých podkladů stav hodnotil. V posudku uvedl, že k odeslání pacienta na kardiologii nebyl objektivní důvod, ačkoliv z průběhu dokazování vyplývá, že žalovaný jej na kardiologii odeslal. Soud proto vyšel ze znaleckého posudku č. 5/1/2019 doc. MUDr. Martina Malého, Ph.D., znalce z oboru zdravotnictví, odvětví interna, specializace kardiologie, ze dne 10.3.2019, ten shledal logickým a přesvědčivým. Tento znalec měl k dispozici originál zdravotní dokumentace [redacted] včetně výměnného poukazu, který žalovaný vystavil 17.9.2015 při jeho poslední kontrole. Z výpovědi žalobkyně a) ve spojení s listinnými důkazy z Nemocnice v Českých Budějovicích a znaleckým posudkem MUDr. Martina Malého bylo zjištěno, že [redacted] měl zdravotní potíže již minimálně v srpnu 2015. Ze znaleckého posudku vyplývá, že EKG křivka [redacted] ze srpna 2015 nebyla žalovaným správně vyhodnocena. Obtíže pacienta byla hodnoceny jako rázu psychického a neurologického, byť na EKG křivce je patrný vývoj ischemických změn. Jako zdroj obtíží pacienta měla být uvažována ischemická choroba srdeční a její projevy stenokardie. Péče žalovaného dne 17.9.2015 nebyla, dle závěru znalce, v souladu se současnými dostupnými poznatky lékařské vědy, obtíže pacienta nebyly správně interpretovány co do naléhavosti stavu a nebyl správně vyhodnocen další postup. Dne 17.9.2015 měl být pacient odeslán rychlou záchrannou službou na specializované pracoviště. Postup žalovaného dne 17.9.2015 byl s vysokou mírou pravděpodobnosti v příčinné souvislosti

Shodu s prvopisem potvrzuje Monika Hanušová.

s úmrtím [REDAKCE] 20.9.2015. I když znalec uvedl, že příčinná souvislost je dána s vysokou mírou pravděpodobnosti, okresní soud s ohledem na to, že znalecké zkoumání bylo limitováno tím, že žalovaný následně manipuloval se zdravotní dokumentací, tuto míru považuje za dostačující ke stanovení odpovědnosti žalovaného s odkazem na rozhodnutí Nejvyššího soudu sp. zn. 25 Cdo 1788/2017. Okresní soud tedy uzavřel, že žalovaný nesprávným postupem při poskytování zdravotních služeb 17.9.2015 porušil zákonnou povinnost stanovenou § 45 odst. 1 ve spojení s § 4 odst. 5 zák. č. 372/2011 Sb., o zdravotních službách, ve znění účinném ke dni 17.9.2015. Žalobci a) a b) nedbalostním porušením zákonné povinnosti žalovaného utrpěli těžkou nenahraditelnou ztrátu nejbližší osoby. Okresní soud nemá důvod nevěřit, že žalobkyně a) musela vyhledat pomoc psychiatra, neboť psychická bolest ze ztráty nejbližšího člověka je vnímána jako nesnesitelná zejména v první fázi, omezuje aktivity pozůstalých a tato skutečnost vyplývá ze zprávy praktického lékaře žalobkyně a) ve spojení s jejím účastnickým výsledkem i výsledkem svědkyně [REDAKCE]. Žalobci b) v době úmrtí otce bylo necelých 9 let, ztrátu rodiče na němž byl citově i existenčně závislý si již plně uvědomoval. Žalobkyně a), jeho matka, musela vyhledat pro něj psychologickou pomoc.

5. Soud se tedy zabýval pak jednotlivými nároky žalobců a jejich výší. Při stanovení výše nároků soud postupoval ve smyslu nálezu Ústavního soudu sp. zn. I. ÚS 2844/14 ve spojení s rozsudkem Nejvyššího soudu sp. zn. 30 Cdo 2535/2013 a sp. zn. 25 Cdo 894/2018. V souladu s judikaturou hodnotil i kritéria na straně žalobců i žalovaného.
6. Pokud jde o intenzitu vztahu žalobců se zemřelým, dle okresního soudu šlo o osoby nejbližší. Zemřelý s žalobkyní žil od roku 2005, v roce 2006 se jim narodil žalobce b) a měli pěkné rodinné vztahy. Plánovali další dítě, chtěli stavět dům, jak bylo zjištěno z výpovědi žalobkyně i svědkyně [REDAKCE]. Zemřelý změnil v roce 2012 práci, aby mohl být více s rodinou, což vyplývá z pracovní smlouvy a koresponduje i s rozsudkem Okresního soudu v Písku, č.j. 1 P 193/2015-114 a s výpovědí žalobkyně i svědkyně [REDAKCE]. Zemřelý měl se synem pěkný vztah, úmrtí otce žalobce b) velmi zasáhlo. Změnilo se jeho chování, byl zamlklý, vzteklý, začal se pomočovat, nesmělo se před ním o otci mluvit. Žalobkyně a) byla náhlým úmrtím svého druha hluboce zasažena, neboť žalovaný opakovaně říkal, že jde o psychické potíže. Žalobkyně musela po úmrtí druha vyhledat péči psychiatra, brala antidepresiva a hypnotika, se žalobcem b) vyhledala psychologickou pomoc. Žalobkyni i zemřelému bylo v době jeho úmrtí 40 let, žili spolu 10 let, měli syna, plánovali další dítě a společnou budoucnost. Žalobci b) bylo v době úmrtí otce necelých 9 let, ztrátu rodiče si plně uvědomoval, byl na otci citově a existenčně závislý, stejně jako žalobkyně a). Ta byla v době úmrtí nezaměstnaná, bez příjmu, podpora jí skončila začátkem září 2015. Bydlela v bytě, který měl pronajatý zemřelý, neměla žádný majetek větší hodnoty, veškerý majetek byl psán na zemřelého. Nezletilý žalobce b) byl na zemřelém zcela hmotně závislý. Ze strany žalovaného nebyla žalobcům po celou dobu od úmrtí [REDAKCE], tj. po dobu 4 let, poskytnuta jakákoliv jiná satisfakce. Žalovaný se žalobcům neomluvil, neprojevil jiným způsobem lítost, a to ani v průběhu tohoto řízení. Žalovaný nebyl ani žádným jiným způsobem postižen. Okresní soud přihlédl k tomu, že žalobkyně a) o druha pečovala při jeho zdravotních potížích, snažila se najít jejich příčinu, navštěvovala s ním žalovaného. V časných ranních hodinách 20.9.2015 jej přivezla do Nemocnice v Písku, následovala sanitku, která jej převážela do Nemocnice v Českých Budějovicích a byla u toho, když lékaři konstatovali jeho smrt. U zemřelého byla do poslední chvíle. Na straně žalovaného hodnotícími kritérii byly jeho postoj k věci, žalovaný žalobce nekontaktoval, neprojevil žádnou lítost, neomluvil se a neuhradil žádnou újmu. Naopak podal na žalobkyni trestní oznámení. Své pochybení odmítal a popíral. V řízení navíc bylo prokázáno, že manipuloval se zdravotní dokumentací zemřelého, aby zamaskoval své pochybení. Na straně žalovaného okresní soud shledal nedbalostní zavinění v plném rozsahu bez spoluzavinění na straně zemřelého. Majetkové poměry žalovaného soud zkoumal pouze z hlediska přiměřenosti satisfakce, zjistil, že žalovaný je praktickým lékařem, který by měl mít sjednané pojištění odpovědnosti. Soudem zjištěný

Shodu s prvopisem potvrzuje Monika Hanušová.

příjem za rok 2018 činil 964 031 Kč a příjem spolupracující osoby (manželky) 539 318 Kč. Žalovaný dále vlastní pozemek s rodinným domem v [REDACTED].

7. Okresní soud konstatoval, že v případě úmrtí partnera žalobkyně a) a otce žalobce b) žádné zadostiučinění nemůže napravit skutečně vzniklou újmu. Je možné pouze zmírnit nemajetkovou újmu vzniklou v osobnostní sféře žalobců a odčinit zásah do práva na budování a rozvíjení rodinných vztahů. Újma, která lze odčinit, spočívá především v psychických útrapách, způsobených vnímáním smrti blízkého člověka, ale i další citové strádání, jako ztrátu životní perspektivy, obavy o budoucnost apod. Dle judikatury Ústavního a Nejvyššího soudu za základní částku náhrady považuje okresní soud dvacetinásobek průměrné mzdy za rok 2014 ve výši 513 720 Kč (25 686 Kč x 20). Tuto základní částku okresní soud navýšil u žalobkyně a) s ohledem na její citové strádání spočívající ve ztrátě životní perspektivy a obavy o budoucnost v její tehdejší životní situaci, zohlednil její osobní přítomnost při úmrtí partnera, která zvýšila vnímání způsobené újmy. V případě žalobce b) navýšil okresní soud základní částku s ohledem na jeho citové strádání spočívající ve ztrátě otce, která je nenahraditelná a bude jej provázet celý život, a dále s přihlédnutím k šoku způsobenému ztrátou, náhlým úmrtím a obavami o budoucnost. Soud přihlédl k postoji žalovaného, který odmítal odpovědnost a jakékoliv pochybení, neprojevil lítost, neposkytl žalobcům jakoukoliv morální satisfakci a prohloubil tak vnímání újmy žalobců. Jako výrazný zásah do vnímání újmy žalobců soud hodnotil na straně žalovaného zneužití kontroly nad zdravotní dokumentací a následnou manipulaci s ní, čímž se snažil zakrýt své pochybení. Takové jednání žalovaného v souladu s judikaturou považuje soud za zavrženíhodné. Okresní soud proto navýšil základní peněžitou částku u žalobkyně a) na 700 000 Kč a u žalobce b) na 900 000 Kč. Stanovenou náhradu posuzoval z hlediska již vydaných rozhodnutí soudů v databázi Nejvyššího soudu ČR na www.datanu.cz, a to Krajského soudu v Ostravě sp. zn. 71 Co 121/2017 a sp. zn. 71 Co 152/2017. Okresní soud proto žalovanému uložil podle § 2910 o.z. povinnost zaplatit žalobkyni a) částku 700 000 Kč a žalobci b) částku 900 000 Kč. O úroku z prodlení bylo rozhodnuto podle § 1970 o.z. a vládního nařízení č. 351/2013 Sb. Ve zbytku byl nárok žalobců jako nedůvodný zamítnut.
8. Pokud se žalobkyně domáhala dalšího nároku na náhradu nákladů za výživu za období od 21.9.2015 do 31.3.2017 v celkové výši 74 200 Kč, okresní soud postupoval podle § 2966 odst. 2 o.z. a žalobkyni, družce zemřelého, která nepatří mezi osoby, kterým by byl zemřelý povinen poskytovat výživné, přiznal náhradu nákladů na výživu. Žalobkyně a) žila se zemřelým druhem a synem ve společné domácnosti, nepracovala, v době úmrtí [REDACTED] již neměla nárok na podporu v nezaměstnanosti. Je zřejmé, že jí zemřelý poskytoval výživu, ač k tomu nebyl povinen. Okresní soud vyšel ze mzdových listů a zjištění o pobírání příspěvku na bydlení a vyživovací povinnosti k nezletilé dceři [REDACTED] i k vyživovací povinnosti k žalobci b) a dospěl k závěru, že zemřelý žalobkyni mohl ze svého příjmu poskytovat částku 4 000 Kč měsíčně. Žalobkyně a) nemá nárok na žádné dávky důchodového zabezpečení. Smrt druhu žalobkyně a) výrazně zasáhla do ekonomické situace žalobkyně, ta zůstala zcela bez příjmu. Soud proto žalovanému uložil povinnost zaplatit žalobkyni celkem 73 333 Kč, a to za rok 2015 13 333 Kč, za rok 2016 48 000 Kč a za rok 2017 12 000 Kč. Pro valorizaci nároku neshledal důvod.
9. O úroku z prodlení rozhodl podle § 921 odst. 2 o.z. a nařízení vlády č. 351/2013 Sb. Ve zbytku nároku v částce 867 000 Kč soud žalobu zamítl.
10. O nákladech řízení okresní soud rozhodl podle § 142 odst. 3 o.s.ř., když výše nároků žalobců záležela na úvaze soudu a ohledně příspěvku na výživu měla žalobkyně neúspěch v poměrně nepatrné části. Žalobcům tedy přiznal právo na náhradu nákladů řízení v plném rozsahu. Šlo o náklady právního zastoupení podle vyhl. č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, a tyto náklady u žalobkyně a) včetně DPH činí 152 742 Kč a u žalobce b) 158 782 Kč. Podle § 2 odst. 3 zák. č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, okresní soud rozhodl o přechodu poplatkové povinnosti na žalovaného ve výši 16 734 Kč. O nákladech státu bylo rozhodnuto podle § 148 o.s.ř. Na znalečném bylo vyplaceno celkem 6 300 Kč, z toho 5 000 Kč bylo uhrazeno ze zálohy složené žalovaným a

Shodu s prvopisem potvrzuje Monika Hanušová.

státem zálohované svědečné činilo 1 300 Kč, tuto částku je povinen hradit procesně neúspěšný žalovaný.

11. Proti tomuto rozsudku, a to proti zamítavému výroku v odstavci III. a výrokům souvisejícím, podali včasné odvolání žalobci, a namítají, že částky 700 000 Kč pro žalobkyni a) a 900 000 Kč pro žalobce b), nepovažují za dostatečné. Poukázali na nálezy Ústavního soudu z 22.12.2015 sp. zn. I. ÚS 2844/2014, podle nějž při určování výše náhrady nemajetkové újmy v penězích je důležitým aspektem to, aby její výše odrážela obecně sdílené představy o spravedlnosti. Při stanovení výše částky relutární náhrady je nutno tedy použít princip proporcionality tak, že obecné soudy porovnávají částky této náhrady přisouzené v jiných případech, a to nejen v obdobných, ale i v dalších, v nichž se jednalo o zásah do jiných osobnostních práv, a to zejména do práva na lidskou důstojnost. Pokud jde o náhradu nákladů na výživu pozůstalé žalobkyně a), soud správně vyšel podle § 2961 odst. 1 o.z. z průměrného výdělku zemřelého, nesprávně však nepovažoval za důvodnou valorizaci této náhrady, a to v logickém rozporu s rozumným očekáváním růstu výdělku zemřelého, resp. v rozporu s principem jednoty, racionality a vnitřní obsahově bezrozpornosti právního řádu. Tentýž občanský zákoník totiž v ust. § 2963 s pravděpodobným růstem výdělku poškozeného podle rozumného očekávání naopak počítá. Žalobci odkazují na nálezy Ústavního soudu z 5.12.2012 sp. zn. IV. ÚS 444/11, který s odkazem na další rozhodnutí Ústavního soudu zdůrazňuje imperativ stejného náhledu na srovnatelné právní instituty upravené v rozdílných právních předpisech či odvětvích. Dle žalobců tím spíše musí imperativ stejného náhledu na srovnatelné právní instituty platit i v rámci jediného právního předpisu, občanského zákoníku. Není logické, aby v případě náhrady za ztrátu na výdělku po skončení pracovní neschopnosti podle § 2963 o.z. byl pravděpodobný růst výdělku zohledňován, avšak při stanovení náhrady nákladů na výživu pozůstalým podle § 2966 o.z., vycházející z průměrného výdělku zemřelého, zohledňován nebyl. Žalobci tedy navrhlí, aby rozsudek byl změněn a žalobě bylo v celém rozsahu vyhověno. V doplňujícím podání pak žalobci připomněli relevantní judikaturu umožňující srovnání s jinými řízeními. V této souvislosti odkázali na nálezy Ústavního soudu z 22.12.2015 sp. zn. I. ÚS 2814/2014 a rozsudek Nejvyššího soudu ČR z 21.10.2010 sp. zn. 25 Cdo 1106/2008. Žalobci připomněli i rozsudek Krajského soudu v Praze z 10.6.2015 sp. zn. 4 T 2/2015, aprobovaný usnesením Vrchního soudu v Praze z 2.9.2015 sp. zn. 8 To 78/2015 a usnesením Nejvyššího soudu ČR z 10.2.2016 sp. zn. 8 Tdo 50/2016 a usnesením Ústavního soudu z 15.2.2017 sp. zn. I. ÚS 1535/2016, který v souvislosti s usmrcením blízké osoby přiznal nejbližším pozůstalým náhrady ve výši 3 000 000 Kč (dětem) a 2 000 000 Kč manželovi. Žalobci dále připomněli rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové z 22.10.2014 sp. zn. 2 T 6/2014, aprobovaný usnesením Vrchního soudu v Praze ze dne 14.1.2015 sp. zn. 8 To 107/2014 a usnesením Nejvyššího soudu ČR z 20.5.2010 sp. zn. 6 Tdo 528/2015, který v souvislosti s usmrcením blízké osoby přiznal nejbližším pozůstalým náhrady ve výši 3 000 000 Kč matce a 2 000 000 Kč bratrovi. Dále připomněli rozsudek Okresního soudu v Hodoníně z 22.4.2015 sp. zn. 2 T 30/2015 a navazující rozsudek Krajského soudu v Brně ze 17.6.2015 sp. zn. 5 To 212/2015, jímž byla nejbližším pozůstalým přiznána pravomocně náhrada ve výši 6 000 000 Kč otci a 4 000 000 Kč sestře. Žalobci připomněli, že Nejvyšší soud ve své judikatuře přiznává satisfakční roli již samotnému rozsudku, jímž byl ten, kdo neoprávněně zasáhl do osobnostních práv žalobců, odsouzen v trestním řízení (např. rozsudek Nejvyššího soudu z 31.1.2007 sp. zn. 30 Cdo 3536/2006). Taková satisfakce se v projednávané věci žalobcům nedostala. Žalobci dále připomněli rozsudek Vrchního soudu v Praze z 20.8.2019 sp. zn. 3 Co 105/2018, jímž se razantním snížením důstojnosti žalobkyně a její dobré pověsti a vážnosti v očích veřejnosti dostalo nemajetkové újmy 4 000 000 Kč. Žalobci konečně připomněli nedávný rozsudek Nejvyššího soudu ČR ze dne 16.10.2019 sp. zn. 25 Cdo 4518/2018 ve skutkově obdobné věci, kdy žalobci utrpěli nemajetkovou újmu v důsledku úmrtí manžela žalobkyně a) a otce žalobce b), jehož příčinou byla nesprávná diagnóza stanovená ošetřující lékařkou zemřelého a potvrzená vedoucí lékařkou (zaměstnankyněmi žalované). Na základě chybně vyhodnoceného záznamu EKG lékařky nezhájily odpovídající léčbu, rozhodly o propuštění zemřelého do domácího ošetřování, ten následujícího dne po trvajících obtížích zemřel. Za adekvátní shledal Nejvyšší soud náhradu

Shodu s prvopisem potvrzuje Monika Hanušová.

nemajetkové újmy pozůstalým ve výši 1 500 000 Kč synovi a 1 250 000 Kč manželce, přičemž zohlednil, že k úmrtí poškozeného došlo v důsledku pochybení zdravotnického zařízení, na které se poškozený jako pacient obrátil o pomoc s důvěrou v odbornost jeho zaměstnanců. Postavení žalované jakožto garanta odborností a profesionality zdravotnického personálu je okolností, pro kterou může být náhrada nemajetkové újmy zvýšena. V téže věci Nejvyšší soud přičetl k dobru zdravotnickému zařízení jeho vstřícný přístup, okolnost, že své pochybení uznala, s žalobci komunikovala, snažila se jim vytrpěnou újmu kompenzovat a přistoupila k částečné finanční náhradě nemajetkové újmy mimosoudně. To bylo důvodem, proč nebyla náhrada zvýšena razantním způsobem. V případě žalovaného o vstřícný přístup, uznání pochybení, komunikaci s žalobci či o snahu o finanční náhradu nemajetkové újmy mimosoudně nemůže být řeč. Žalovaný svou odpovědnost popíral a plnil až na základě pravomocných výroků rozsudku prvostupňového soudu. Postoj škůdce dle žalobců je nepochybně jedním z podstatných kritérií, k nimž by měl soud při stanovení výše odškodnění přihlížet, v tomto směru žalobci odkázali na rozsudek Nejvyššího soudu ČR z 19.9.2018 sp. zn. 25 Cdo 894/2018 i nález Ústavního soudu z 22.12.2015 sp. zn. I. ÚS 2844/14. Postoj žalovaného ke způsobené újmě je akcentován jeho zneužitím kontroly nad jím vedenou zdravotnickou dokumentací a v dodatečných protiprávních úpravách jejího obsahu. Žalobci odkazují na rozsudek Krajského soudu v Brně ze 17.10.2018 sp. zn. 70 Co 113/2018. Pokud jde o valorizaci náhrady nákladů na výživu pozůstalým, žalobci odkázali na své předchozí vyjádření. Žalobci poukazují na náhradu nákladů na výživu pozůstalým podle § 271h zákoníku práce, kde pravděpodobný růst výdělku poškozeného ex lege zohledňován je, a to podle § 271u odst. 2 zákoníku práce, avšak při stanovení náhrady nákladů na výživu pozůstalým podle § 2966 občanského zákoníku by zohledňován nebyl.

12. Žalovaný se k podanému odvolání žalobců vyjádřil tak, že rozsudek soudu prvního stupně považuje za věcně správný a navrhl jeho potvrzení. Rozsudek obsahuje podrobné odůvodnění přiznaných částek a okolností, které vedly soud prvního stupně ke zvýšení základních částek náhrady. Soudu prvního stupně nelze vytýkat, že by věc posoudil nesprávně, nepřihlédl ke všem okolnostem dané věci, nevycházel z judikturních kritérií. Žalovaný nesouhlasí s tím, že by soud neprováděl srovnání s jinými řízeními. V odůvodnění rozsudku soud uvádí odkaz na databázi těchto rozhodnutí i na konkrétní rozhodnutí. Soud prvního stupně přistoupil k poměrně výraznému navýšení základních částek, v případě žalobkyně a) o 37 % a žalobce b) o 75 %. Žalovaný toto akceptoval, odvolání nepodal, úhradu přisouzených částek včetně úroků z prodlení již provedl. Žalovaný nerozporoval ani částku přiznanou podle § 2966 odst. 2 jako příspěvek na výživu žalované a), byť závěr soudu, že zemřelý s prokázanými příjmy cca 13 000 Kč, plní vyživovací povinnost k dceři ve výši 2 800 Kč, poskytoval žalobkyni měsíčně výživu v částce 4 000 Kč, nepokládá za pravděpodobný.
13. Pokud žalobci pro srovnání uvádějí rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové 2 T 6/2014, žalovaný uvádí, že škůdce byl odsouzen pro zločin vraždy, nejde o srovnatelný případ. Žalovaný uvádí některé rozsudky, kdy byly přiznány částky výrazně nižší, např. rozsudek Městského soudu v Praze z 23.5.2018 sp. zn. 23 Co 467/2017, úmrtí při autonehodě, dceři ve věku 10 let byla přiznána náhrada 800 000 Kč. Dále poukazuje na rozsudek Okresního soudu v Benešově z 22.3.2018 sp. z. 10 T 16/2018, kdy šlo opět o dopravní nehodu, úmrtí otce, a nezletilému byla přiznána náhrada 500 000 Kč. Případně poukazuje na rozsudek Vrchního soudu v Praze z 19.7.2017 sp. zn. 8 To 56/2017, kdy šlo o bodnutí nožem do oblasti břicha s následkem smrti a nezletilým dítětem bylo přiznáno po 500 000 Kč. Za zásadní žalovaný považuje rozsudek Nejvyššího soudu ČR sp. zn. 25 Cdo 894/2018 z 19.9.2018, v němž Nejvyšší soud objektivizoval kritéria a východiska pro stanovení náhrady duševních útrap v případě úmrtí osoby blízké a tím sjednotil i judikaturu v této věci. O toto rozhodnutí soud prvního stupně napadený rozsudek opírá. Soud prvního stupně vyšel i z rozhodnutí Ústavního soudu ČR sp. zn. I. ÚS 2844/14 a z rozsudku Nejvyššího soudu ČR sp. zn. 30 Cdo 2535/2013, které se zabývají touto problematikou a nastavují určité vodítka a kritéria pro stanovení výše náhrady. Základní částka náhrady by podle rozhodnutí

Nejvyššího soudu měla být modifikována s ohledem na specifické okolnosti konkrétního případu na straně škůdce či poškozeného zpravidla již jen v řádu desítek procent, nikoliv vícenásobků.

14. Odvolací soud zjistil, že přípustné odvolání bylo podáno osobami k tomu oprávněnými podle § 201 a § 202 o.s.ř., v zákonem stanovené lhůtě podle § 204 odst. 1 o.s.ř. Odvolací soud přezkoumal odvoláním napadený rozsudek soudu prvního stupně postupem podle § 212 o.s.ř. a dospěl k závěru, že podané odvolání žalobců je částečně důvodné.
15. Odvolací soud vyšel ze skutkových zjištění soudu prvního stupně, která pokládá za úplná a správná. Nedostatek či nesprávnost skutkových zjištění není konečně namítána ani v podaném odvolání. Jedinou odvolací námitkou je nepřiměřeně nízká, soudem prvního stupně přisouzená, výše relativní náhrady za duševní útrapy žalobců, které utrpěli při usmrcení osoby blízké podle § 2959 o.z. a dále postup soudu prvního stupně, který při rozhodování o příspěvku na výživu žalobkyně a) podle § 2966 odst. 2 o.z. nepřistoupil k valorizaci požadovaného nároku za roky 2016 a 2017.
16. Na základě provedených důkazů soud prvního stupně dospěl ke správnému skutkovému závěru, že druh žalobkyně a) a otec žalobce b) [redacted] dne 20.9.201 zemřel v důsledku akutního transmurálního infarktu myokardu spodní stěny a srdeční zástavy, když při poslední kontrole dne 17.9.2015 žalovaný, praktický lékař zemřelého, nesprávně vyhodnotil jeho zdravotní stav, nedešlal jej vozem rychlé záchranné služby na specializované pracoviště a tento postup žalovaného byl s vysokou mírou pravděpodobnosti v příčinné souvislosti s úmrtím [redacted] dne 20.9.2015. Tyto skutkové závěry jednoznačně vyplývají ze znaleckého posudku č. 5/1/2019 doc. MUDr. Martina Malého, Ph.D., z výpovědi žalobkyně a) ve spojení s listinnými důkazy z Nemocnice v Českých Budějovicích. Žalovaný obtíže pacienta hodnotil jako potíže rázu psychického a neurologického, byť na EKG křivce byl patrný vývoj ischemických změn již minimálně od srpna 2015. Žalobkyně a) žila se zemřelým od roku 2005, v roce 2006 se jim narodil žalobce b), žalobkyně a) se zemřelým plánovali společnou budoucnost, pokoušeli se opakovaně o další dítě. V souvislosti s úmrtím [redacted] byla žalobkyně a), hluboce zasažena, musela vyhledat péči psychiatra, brala antidepresiva a hypnotika a s žalobcem b) musela vyhledat psychologickou pomoc.
17. Žalovaný nárok žalobkyně po celou dobu řízení odmítal, vylučoval pochybení na své straně. S žalobci nekomunikoval, morální satisfakci jim neposkytl, trestní věc pro podezření ze spáchání přečinu usmrcení z nedbalosti, vedená proti žalovanému Policií ČR pod sp. zn. KRPC-13T 003/TČ-2015-010T71 byla odložena usnesením Policie České republiky z 30.6.2016. Žalovaný se zdravotnickou dokumentací zemřelého následně manipuloval ve snaze zakrýt své pochybení.
18. Soud prvního stupně při stanovení výše nároku postupoval v souladu s kritérii nálezu Ústavního soudu sp. zn. I. ÚS 2844/14 a rozsudku Nejvyššího soudu ČR 5 Cdo 894/2018 nedocenil však některá kritéria významná pro navýšení základní výše náhrady, přičemž základní výše náhrady byla stanovena správně v souladu s ustálenou judikaturou.
19. Soud prvního stupně správně a přiléhavě zhodnotil intenzitu vztahu žalobců se zemřelým, věk zemřelého a pozůstalých a existenční závislost na zemřelém. Zemřelý byl druhem žalobkyně a) a otcem žalobce b), šlo o osoby nejbližší. Zemřelý s žalobkyní a) žil od roku 2005, v roce 2006 se jim narodil žalobce b). Měli pěkné rodinné vztahy, plánovali s žalobkyní a) další dítě, chtěli stavět dům. Zemřelý v roce 2012 změnil práci, aby mohl být více s rodinou. Se synem měl zemřelý pěkný vztah, úmrtí otce žalobce b) velmi zasáhlo. Změnilo se jeho chování, byl zamlklý, vzteklý, začal se pomočovat a nesmělo se před ním o otci mluvit. Žalobkyně a) byla náhlým úmrtím druhu velmi zasažena. Žalovaný opakovaně říkal, že se jedná pouze o psychické potíže, náhlé úmrtí druhu byla proto zcela nečekané. Žalobkyně musela vyhledat péči psychiatra, brala antidepresiva, hypnotika, s žalobcem b) vyhledala psychologickou pomoc. [redacted] zemřel v mladém věku 40 let, stejně stará v době jeho úmrtí byla i žalobkyně a). Plánovali spolu společnou budoucnost, uvažovali o sňatku a dalším dítěti. Když žalobkyně opakovaně potratila, přestala pracovat, byla na úřadu práce a v době těsně před úmrtím druhu jí skončila podpora v nezaměstnanosti. Bydlela v bytě, který měl

Shodu s prvopisem potvrzuje Monika Hanušová.

pronajatý výhradně zemřelý, neměla žádný majetek větší hodnoty, účty a automobily byly psány na zemřelého. I žalobce b) jako nezletilý byl na zemřelém plně hmotně závislý. Žalobcům nebyla poskytnuta jiná satisfakce, po dobu 4 let žalovaný žalobce nekontaktoval, neomluvil se, neprojevil lítost, a to ani v průběhu řízení. Nebyl ani trestně postižen. Okresní soud správně přihlédl k tomu, že žalobkyně a) o druhu při jeho zdravotních potížích dlouhodobě pečovala, snažila se najít příčinu onemocnění, navštěvovala s ním žalovaného. V ranních hodinách 20.9.2015 jej přivezla do Nemocnice v Písku a následovala pak sanitku při jeho převozu do Nemocnice v Českých Budějovicích. Byla u toho, když její druh zemřel.

20. Pokud jde o kritéria na straně škůdce (žalovaného), jde především o postoj ke škodní události, dopad události do jeho duševní sféry, forma a míra zavinění v omezeném rozsahu i majetkové poměry škůdce. Okresní soud správně uvážil, že žalovaným žádným způsobem žalobce nekontaktoval, neomluvil se, neuhradil mimosoudně žádnou újmu. Naopak na žalobkyni podal trestní oznámení v souvislosti s nepřiměřenou reakcí žalobkyně a) v ordinaci žalovaného bezprostředně po úmrtí jejího druhu [REDACTED]. Trestní oznámení žalovaný podal jako lékař, který by měl mít empatii a pochopení pro jednání žalobkyně a) v nastalé nečekané tragické životní situaci. Nelze zřejmě učinit závěr o tom, že by se událost, jakkoliv vážněji dotkla duševní sféry žalovaného, ten své pochybení tvrdošijně odmítal a popíral. V řízení bylo naopak nepochybně prokázáno, že ve snaze zastřít své pochybení manipuloval žalovaný se zdravotní dokumentací zemřelého, přepisoval data, dopisoval údaje do záznamů ze 17.9.2015. K úmrtí druhu žalobkyně a) a otce žalobce b) došlo v důsledku pochybení žalovaného jako lékaře, na něž se poškozený obrátil jako pacient s důvěrou v jeho odbornost, ten jeho zdravotní problémy bagatelizoval, když je nesprávně vyhodnotil. Všechny tyto okolnosti na straně žalovaného jsou důvodem pro významné navýšení náhrady za úmrtí osoby blízké, a to nad rámec rozhodnutí soudu prvního stupně.
21. Pro další zvýšení náhrady svědčí některá rozhodnutí vydaná jinými soudy a shromážděná v databázi Nejvyššího soudu ČR na www.datanu.cz, a to soudem prvního stupně v odůvodnění rozsudku uváděný rozsudek Krajského soudu v Ostravě, sp. zn. 71 Co 121/2017, kdy úmrtí matky v souvislosti s poskytováním zdravotní péče syn ve věku 6 let obdržel náhradu ve výši 1 800 000 Kč, z výstupu z databáze lze usoudit, že neměl žádného dalšího rodiče. Další srovnatelným rozhodnutím je rozhodnutí Městského soudu v Praze sp. zn. 23 Co 464/2017, kdy za úmrtí matky při dopravní nehodě ve věku 43 let byla desetileté dceři přiznána náhrada ve výši 1 600 000 Kč, když současně se pozůstalým rodičům sestře a dceři dostalo morální satisfakce v podobě omluvy škůdce. Srovnatelné je i rozhodnutí Okresního soudu ve Znojmě sp. zn. 17 T 35/2015, kdy při autonehodě zemřela matka osmileté dcery a dceři byla přiznána náhrada ve výši 1 000 000 Kč druhovi zemřelé ve výši 500 000 Kč. Odvolací soud pak vycházel především s žalobci namítaného rozsudku Nejvyššího soudu ČR ze dne 16.10.2019, sp. zn. 25 Cdo 4518/2018 ve skutkově obdobné věci, kde žalobci (manželka a syn zemřelého) utrpěli nemajetkovou újmu v důsledku úmrtí manžela a otce jehož příčinou byla nesprávná diagnóza stanovená ošetřující lékařkou zemřelého a potvrzená vedoucí lékařkou žalovaného zdravotnického zařízení, a to v souvislosti s chybně vyhodnoceným záznamem EKG. Lékařky nezahájily odpovídající léčbu, rozhodly o propuštění pacienta do domácího ošetření, ten po trvajících obtížích následujícího dne zemřel. Za adekvátní náhradu nemajetkové újmy v této srovnatelné věci Nejvyšší soud ČR považoval 1 500 000 Kč pro syna 1 250 000 Kč pro manželku, přičemž zohlednil, že k úmrtí poškozené došlo v důsledku pochybení zdravotnického zařízení, na které se poškozený jako pacient obrátil o pomoc s důvěrou v odbornost jeho zaměstnanců. Postavení žalované jako garanta odbornosti a profesionality zdravotnického personálu je dle Nejvyššího soudu okolností, pro kterou může být náhrada nemajetkové újmy zvýšena. Při svém rozhodnutí Nejvyšší soud přičítel k dobru zdravotnického zařízení vstřícný přístup, okolnost, že své pochybení uznalo, s žalobci komunikovalo, snažilo se vytrpěnou újmu kompenzovat a přistoupilo k částečně finanční náhradě nemajetkové újmy mimosoudně.

Shodu s prvopisem potvrzuje Monika Hanušová.

22. S přihlédnutím k těmto rozhodnutím a konkrétním okolnostem této věci na straně žalovaného výše uváženým odvolací soud považuje za přiměřené další navýšení požadované náhrady o 200 000 Kč pro každého z žalobců. Pokud žalobci namítají přiznání náhrad v řádu několika milionů Kč poškozeným v trestních věcech vedených u Krajského soudu v Praze pod sp. zn. 4 T 2/2015 u Krajského soudu v Hradci Králové pod sp. zn. 2 T 6/2014 u Okresního soudu v Hodoníně pod sp. zn. 2 T 30/2015 musí odvolací soud konstatovat, že pokud jde o výši náhrad přiznaných v těchto řízeních, nejsou rozhodnutí přezkoumatelná, když neřeší a nezkoumají kritéria pro posouzení výši náhrad ve smyslu nálezu Ústavního soudu sp. zn. 2844/2014 a rozsudku Nejvyššího soudu sp. zn. 25 Cdo 894/2008 publikovaného ve sbírce soudních rozhodnutí pod R 85/2019. Rozsudek Vrchního soudu v Praze, č. j. 3 Co 10 T/2018-328 řešil zásah do osobnostních práv v souvislosti s pomluvou uveřejněnou v tištěném periodiku, a to na adresu veřejně známé osoby. Nejde o srovnatelné rozhodnutí byť dle nálezu Ústavního soudu sp. zn. ÚS I. 2544/14 by při hodnocení principu proporcionality měly být brány v úvahu i rozhodnutí, jimiž byla přisouzena náhrada v případech zásahů do jiných osobnostních práv. S přihlédnutím ke shora uvedeným rozhodnutím dalších soudů v obdobných věcech, zejména pak s přihlédnutím k rozhodnutí Nejvyššího soudu sp. zn. 25 Cdo 4518/2018 a s přihlédnutím ke konkrétním okolnostem a specifikům v posuzované věci je na místě rozhodnutí soudu prvního stupně o zamítnutí části žalobou uplatněného nároku změnit dle § 220 o.s.ř. a každému z žalobců přiznat další částku 200 000 Kč s příslušenstvím. To je tvořeno úrokem z prodlení ode dne splatnosti nároku na výzvu k plnění podle § 1970 o.z. ve výši stanovené nařízením vlády č. 351/2013 Sb.
23. Co do zbytku nároku byl rozsudek soudu prvního stupně v zamítavém výroku potvrzen dle § 219 o.s.ř., a to včetně zamítnuté části nároku žalobkyně a) v částce 867 Kč představující valorizaci žalobou uplatněné náhrady nákladů na výživu za období od 21.9.2015 do 31.3.2017.
24. Odvolací soud shodně se soudem prvního stupně, považoval žalobkyni požadovanou valorizaci tohoto nároku za nedůvodnou, a to i při respektu k žalobci namítanému nálezu Ústavního soudu ČR z 5.12.2012 sp. zn. IV. ÚS 444/11. Zásada jednotnosti a bezrozpornosti právního řádu sice zapovídá odlišný přístup a výklad obdobných právních institutů v jednotlivých právních odvětvích či v jediné právní normě. V posuzované věci byl však nárok žalobkyni přiznán podle ustanovení § 2966 odst. 2 o.z., který obdobu v občanském zákoníku či jiných právních normách, např. zákoníku práce, nemá. Ust. § 2966 odst. 2 upravuje zcela výjimečně přiznání příspěvku na výživné z důvodu slušnosti, pokud usmrcený nějaké osobě poskytoval takové plnění, ač k tomu nebyl podle zákona povinen. Valorizace za přiměřeného užití § 2963 odst. 2 věta druhá o.z. by tak přicházela v úvahu, pokud by žalované byly přiznány náklady na výživu podle § 2966 odst. 1 o.z. jako osobě, které zemřelý ke dni úmrtí poskytoval nebo byl povinen poskytovat výživu. Žalobkyně však, jako družka zemřelého, takovou osobou není. Při zcela mimořádném přiznání příspěvku na výživu podle § 2966 odst. 2 o.z. se odvolacímu soudu jeví jako nepřiměřené, s ohledem na výjimečnost a náročnost takového nároku, aby byl valorizován. Částka měsíčního příspěvku zemřelého na výživu žalobkyni a) ve výši 4 000 Kč, se může jevit jako vysoká, s ohledem na zjištění a příjmech a výdajích zemřelého, s námitkou žalovaného v tomto směru se však odvolací soud nemohl zabývat, neboť žalovaný ve věci odvolání nepodal.
25. Podle § 224 odst. 1 a 2 o.s.ř. a § 142 odst. 3 o.s.ř. odvolací soud rozhodl o náhradě nákladů řízení před soudy obou stupňů, a to s přihlédnutím k výsledně přisouzeným částkám. Náklady žalobkyně a) před soudem prvního stupně jsou představovány náklady jejího právního zastoupení podle vyhlášky č. 177/1996 Sb. advokátního tarifu. Sazba ze jeden úkon právní služby v případě žalobkyně a) činí 9 744 Kč, podle § 7 bod 6. a § 12 odst. 4 advokátního tarifu. Odměna advokáta za 12 úkonů právní služby učiněných před soudem prvního stupně v plné výši představuje tak 116 928 Kč a odměna za dva úkony v poloviční výši 9 744 Kč, celkem 126 672 Kč. Paušální náhrada za 14 úkonů právní služby představuje 4 200 Kč podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu a náhrada cestovního a náhrada za promeškaný čas podle § 13 odst. 4 a § 14 odst. 3 advokátního tarifu v poloviční výši činí 3 562,20 Kč a 1 800 Kč, celkem 136 237 Kč. Právní zástupce žalobkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje Monika Hanušová.

je plátcem DPH a žalobkyni tedy náleží i 21 % DPH z odměn a náhrad, celkem tedy částka 164 847 Kč.

26. Žalobci b) za řízení před soudem prvního stupně náleží odměna z jeden úkon právní služby v částce 10 160 Kč podle § 7 bod 6. a § 12 odst. 4 advokátního tarifu. Odměna advokáta za 12 úkonů právní služby v plné výši pak představuje 121 920 Kč a odměna za 2 úkony právní služby v poloviční výši 10 160 Kč, celkem 132 080 Kč. Spolu s paušální odměnou za 14 úkonů právní služby podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu 4 200 Kč a náhradou cestovného v poloviční výši podle § 13 odst. 4 advokátního tarifu a náhradou za promeškaný čas rovněž v poloviční výši podle § 14 odst. 3 advokátního tarifu 3 562,20 Kč a 1 800 Kč představuje odměna advokáta žalobce b) celkem 141 645 Kč. Zástupce žalobce b) je plátcem DPH, včetně 21 % DPH pak náklady řízení před soudem prvního stupně celkem činí 171 391 Kč.
27. Před soudem odvolacím advokát žalobců učinil tři úkony právní služby a jeho odměna v případě žalobkyně a) tak představuje celkem 29 232 Kč. Paušální náhrada za tři úkony právní služby učiněné v odvolacím řízení činí 900 Kč, polovina cestovních nákladů představuje 673 Kč a polovina náhrady za ztrátu času 600 Kč, celkem 31 405 Kč. Žalobkyni dále náleží 21 % DPH z náhrad, celkem 38 000 Kč.
28. Žalobci b) za odvolací řízení náleží odměna za tři úkony právní služby celkem 30 480 Kč, 900 Kč paušální náhrady, polovina cestovních výdajů 673 Kč a polovina náhrady za ztrátu času 600 Kč, celkem 32 653 Kč. Spolu s 21 % DPH náklady odvolací řízení žalobce b) představují 39 510 Kč.
29. Procesně neúspěšný žalovaný tedy je povinen zaplatit žalobkyni a) na náhradě nákladů řízení před soudy obou stupňů celkem 202 847 Kč a žalobci b) celkem 210 901 Kč v zákonné třídní lhůtě podle § 160 odst. 1 o.s.ř.
30. Odvolací soud nově rozhodl i o přechodu poplatkové povinnosti na žalovaného podle § 2 odst. 3 zákona č. 549/1991 Sb. o soudních poplatcích s ohledem na změnu poměru úspěchu a neúspěchu účastníků a žalovanému uložil zaplatit na účet Okresního soudu v Písku poplatek z návrhu na zahájení řízení 20 733 Kč.
31. Podle § 148 o.s.ř. bylo znovu rozhodnuto o povinnosti žalovaného zaplatit České republice na účet Okresního soudu v Písku zálohované znalečné 1 300 Kč, částka 5 000 Kč na znalečném byla uhrazena ze zálohy složené žalovaným.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku je přípustné dovolání, které lze podat ve lhůtě 2 měsíců od doručení tohoto rozsudku k Nejvyššímu soudu ČR v Brně prostřednictvím Okresního soudu v Písku.

České Budějovice, 21. února 2020

JUDr. Jana Faktorová
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje Monika Hanušová.